

ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

ΥΠΟ

EMILE VILLEMOT

Μόλις ἔξ και ἡμισυ μῆνας ὁ πλοίαρχος κ. Γκυμιολέ εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχη νόμιμον σύζυγόν του τὴν δεσποινίδα Πυϊζαλέγ, πολὺ μακρυνὴν συγγενῆ του, ἣν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπωφθαλμία, ὅτε ἔλαβε παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν ἀποικιῶν τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα :

« Διατάσσεται ὁ πλοίαρχος Γκυμιολέ νὰ μεταβῇ εὐθὺς εἰς Βρέστην, ἵνα λάβῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δικρότου ὁ « Σαῦρος » ἀναχωροῦν εἰς Ἰαπωνίαν. Ὁ πλοίαρχος θὰ εὕρῃ εἰς Βρέστην, ἐν τῷ ναυτικῷ νομαρχείῳ, τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸ ταξιδιόν του καὶ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ὁδηγίας. »

Ὅταν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ὁ πλοίαρχος Γκυμιολέ ὠργίσθη φοβερὰ καὶ ἤρξατο νὰ στέλλῃ εἰς τὸν διάβολον καὶ Ὑπουργὸν καὶ ναυτικὴν καὶ ὕβριζε καὶ ὕβριζε καὶ δικαίως . . . Συλλογισθῆτε ὅτι ἦτο ἤδη ἀκριβῶς πενήκοντα καὶ δύο ἐτῶν ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν δεσποινίδα Πυϊζαλέγ, τὴν νεαράν του συγγενῆ, ἣτις μόλις εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔαρ αὐτῆς εἶχεν εἰσεέλθῃ. Ἡ ὑπουργικὴ διαταγὴ τὸν ἐπληττεν ἐν πλήρει σελήνῃ τοῦ μέλιτός του, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα οὐδ' ἐσκέπτετο τὴν παντελεῖ ἔκλειψιν τοῦ εὐτυχοῦς τούτου πλενήτου.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργοῦ, τῷ εἶχε πολὺ καλὰ ὑποσχεθῆ ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ τὸν ἔστελλον εἰς μακρυνὰς θαλάσσας.

— Ἐννοεῖτε, τῷ εἶχεν εἶπη ὁ πλοίαρχος Γκυμιολέ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε ὑπηρετήσα τὸ Κράτος . . . Ἐνυμφεύθην μίαν νέαν καὶ ὠραίαν γυναῖκα καὶ ὀφείλω νὰ τ' ὁμολογήσω ὅτι ἔχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἀρχίζω νὰ γηράσκω πλέον, καὶ ἐὰν μὲ ἀναγκάσουν νὰ ταξειδεύσω, φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ γυναῖκά μου ἀρχίσῃ νὰ πάρῃ δρόμο καὶ αὐτὴ ὅταν τὴν ἀφήσω μόνην.

Ἄριστη λογικὴ προνοητικωτάτου συζύγου ! Ἄλλὰ πρὸς τί νὰ

ύβριζῆ, ν' ἀναθεματίζῃ καὶ νὰ χαλᾷ τὸ σηκότι του ; . . Ἡ ὑπουργικὴ διαταγὴ ἦτο ῥητὴ. Ἔδει, ἐπὶ ποινῇ τιμωρίας ἐὰν δὲν ὑπήκουε, νὰ μεταβῆ εἰς Βρέστην ἐντὸς τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων. Δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ χάνῃ καιρὸν διὰ νὰ κάμῃ τὴν συγκινητικὴν σκηνὴν τοῦ ἀποχαριστισμοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Γκυνιολὲ εἶχεν ἐν ἐλάττωμα, κοινὸν εἰς πάντας τοὺς ἡλικιωμένους ὀλίγον συζύγου, τοὺς νυμφευθέντας νεαροὺς ὑπάρξεις ἦτο φοβερὰ ζηλότυπος καὶ ἐφοβεῖτο λίαν τοὺς κινδύνους μακρᾶς ἀπουσίας. Ἐσυλλογίζετο, λογικώτατα, ὅτι ὁ ναυτικός δὲν δύναται, καθὼς ὁ στρατιώτης, νὰ ἐπανέλθῃ αἰφνιδίως ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς πίστεως τῆς γυναικὸς του. Ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τελέεσται ! Τὸ ἀτμόπλοιο δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν λιμένα, πρὸ τῆς ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένης ἡμέρας καὶ ὥρας. Ἡ ἔνοχος λοιπὸν γυνὴ οὐδὲν φοβεῖται ἀπὸ αἰφνιδίας ἐπανόδου συζύγου, δέοντος ἀρκετοὺς τὴν ὥραν κόμβους σχοινοῦ, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης.

Βεβαίως ταῦτα ἐσυλλογίζετο ὁ πλοίαρχος Γκυνιολὲ. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἐτριπλασίαζε τοὺς φόβους του ἦτο ὅτι τώρα, ὅτε ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, ἐβλεπε τὴν γυναικὰ του ὠραιοτέραν καὶ θελητικωτέραν ἀπὸ ἄλλοτε. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ τὴν συμπαραλάβῃ, ὑφ' οἰονδηποτε πρόσχημα. Ἀλλ' ἡ νέα κυρία Γκυνιολὲ ἐδέχθη τὴν παράδοξον ταύτην πρότασιν μετὰ μεγάλης ψυχρότητος.

— Εἰξέυρεις πολὺ καλὰ, τῷ εἶπεν, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν θάλασσαν, ἔστω καὶ ἂν τὸ ταξίδιον εἶναι τρίωρον. Καὶ λέγεις νὰ μὲ πάρῃς εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, καὶ τὸ συλλογίζεσαι ! Ὅ' ἀπέθνησκον πρὶν φθάσω ! . . .

Πράγματι ὁ πλοίαρχος ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν εἰς τὰ θαλάσσια ταξίδια. Τόσον τὰ ἐφοβεῖτο ὥστε ὅταν ἐνυμφεῖθῃ τὸν πλοίαρχον, ὠμολόγει, τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου τῆς, ὅτι ἡ φαντασία τῆς εἶχε τόσον κυριευθῆ ὥστε ἐνόμισε, τὴν πρώτην νύκτα τῶν γάμων τῆς, ὅτι ἤρχιζε νὰ ὑποφέρῃ πάντα τὰ συμπτώματα ναυτίας. Ὡστε, ὕστερον ἀπὸ ταῦτα, δύνασθε νὰ σχηματίσητε ἰδέαν περὶ τοῦ μεγίστου φόβου, ὃν ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε διὰ τὰ πάντοτε δυσάρεστα ἐκεῖνα ἐλαττώματα τῆς κινήσεως καὶ τοῦ σάλου τοῦ πλοίου.

— Ἀλήθεια, καλὰ 'ποῦ τὸ ἐσυλλογίσθηκα, εἶπεν αἰφνης ὁ πλοίαρχος εἰς τὴν σύζυγόν του, ὑπάρχει μέσον τὸ ὅποσον εἰμπορεῖ νὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα . . . Τὸ μοναστήριον τῆς Θεοτόκου εἶν' ἐδῶ πλησίον, δύο λευγὰς μόνον ἀπέχει. Γνωρίζεις καὶ συχνάκις ἐπισκέπτεσαι τὰς μοναχὰς αὐτοῦ. Πολὺ βέβαια θὰ εὐχαριστηθῶν νὰ σὲ δεχθῶν καὶ νὰ σὲ φυλάξουν μέχρι τῆς ἐπανόδου μου.

Ἡ κυρία Γκυνιολέ ἔκαμε μικρὸν μορφασμόν, τοῦθ' ὅπερ ἀπεδείκνυεν ἀκριβέστατα ὅτι δὲν ἦτο ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν λαμπρὰν ἰδέαν τοῦ συζύγου τῆς.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν λογικῶς. Ἐγὼ ὕπανδρεύθην Ἰσα Ἰσα διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ τώρα σὺ μοὶ λέγεις νὰ εἰσέλθω πάλιν! Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τοιοῦτοτρόπως τὸν γάμον.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος λίαν στενοχωρημένος, πρότεινε καὶ σὺ κάτι . . . Ἐγὼ ἄλλο δὲν εἰξεύρω .

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπόν, φίλτατέ μου, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ὅτι ἔχομεν μίαν θεῖαν εἰς Τουραίνην ; . .

— Κάλλιστα! Αὐτὴ μάλιστα ἔκαμε τὰ προξενεῖα τοῦ γάμου μας . . . Τὴν ἐνθυμοῦμαι, καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα!

— Λοιπόν, τί θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ υπάγω νὰ καθήσω εἰς τῆς θείας μου, ἐν ὧσφ εὐρίσκεσαι εἰς Ἰαπωνίαν ; Ἐ! τί λέγεις ;

Ἐπλοίαρχος ἐφάνη συγκεχυμένος.

— Βεβαιώτατα, εἶπε, δὲν θὰ εἶσαι κακὰ εἰς τῆς θείας σου. Διότι, ὕστερον ἀπὸ ὅλα πάλιν . . ἡ θεία εἶναι πάντοτε θεία, καὶ αὐτὴ μάλιστα μᾶς εἶναι πολὺ ἀφοσιωμένη . . Ἐν τούτοις . .

— Ἐν τούτοις, τί ; . .

— Αὐτὴ ἡ θεία ἔχει υἱόν . . .

— Δῆλα δὴ πρῶτός μου ἐξάδελφος ! . .

— Δὲν λέγω ὄχι· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἐξάδελφος εἶναι μπιρμπαντάκος καὶ δὲν χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

— Ποῦτος σοὶ τὸ εἶπε ;

— Τὸ εἰξεύρω.

— Ἐχεις σκοπὸν νὰ μὲ ὑβρίσης, πιστεύων ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψιν ;

— Ὅχι, βέβαια! Ἄλλ' ἐν τούτοις . . .

— Μὲ τὰ ἀλλὰ σου καὶ μὲ τὰ ἐν τούτοις σου, θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ υπάγω εἰς τῆς θείας μου, καθὼς βλέπω!

— Δὲν λέγω τοῦτο! Ἐπρωτίμων ὅμως τὸ μοναστήριον. Ἄλλὰ τέλος πάντων ἀφ' οὗ προτιμᾶς τὴν θεῖαν σου, πήγαίνε εἰς τῆς θείας σου! . . Μόνον θὰ σοὶ ζητήσω πρότερον τὴν ἄδειαν νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ ἓνα χαρτάκι . .

— Διὰ νὰ τὸ κάμω τί ;

— Διὰ νὰ σὲ δώσω ἐγγραφὸν κανονισμόν ὁδηγήσεως . . . Καὶ ἔτσι θ' ἀναχωρήσω μᾶλλον ἤσυχος.

— Ὅπως θέλῃς, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Γκυνιολέ. Ἐὰν χρειάζεται ἓνα χαρτάκι διὰ νὰ σὲ καθησυχάσῃ, θὰ τὸ λάβω ἀπὸ τὰς χεῖράς σου μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν.

Ὁ πλοίαρχος Γκυνιολὲ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔλαβε μέγαν λευκὸν χάρτην καὶ συνέταξε τὴν ἀκόλουθον συζυγικὴν συνταγὴν :

Ὁδηγὸς ὃν ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ
ἢ σύζυγός μου κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

Α'. Νὰ μὴ ὀμιλῆς καθ' ὁδὸν εἰς οὐδένα ἄνδρα, εἰ μὴ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τὰς πληροφορίες καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπηρεσίας.

Β'. Νὰ μὴ φορῆς ποτὲ κοντὰς ἐσθῆτας, οὔτε φορέματτα ἐκτετραχηνλισμένα, διὰ νὰ μὴ κρυώσῃς.

Γ'. Νὰ μὴ ἀφίνης ποτὲ τὴν θείαν σου, καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, πλέον τῶν πέντε λεπτῶν, ὑφ' οἰανδῆποτε πρόφασιν, καὶ νὰ μὴ ἐξέρχεσαι ποτὲ ἄνευ αὐτῆς, πρὸ πάντων μὲ τὸν ἐξάδελφόν σου.

Δ'. Νὰ μὴ πατήσῃς διόλου εἰς τὴν πτέρυγα τῆς οἰκίας, ἔνθα ὀρῆθεις ἐξάδελφος ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν του.

Ε'. Νὰ μὴ παίξῃς ποτὲ εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον τεμάχια διὰ τέσσαρας χεῖρας μὲ νέους ἡλικίας ὀλιγώτερον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν. Ἐπιμελῶς ν' ἀποφεύγῃς τὰ ἄθῶα λεγόμενα παιγνίδια, τὰ εἰς τὰς συναναστροφὰς παιζόμενα.

ΣΤ'. Νὰ μοὶ στέλλῃς, ἐντὸς ἐσφραγισμένου φακέλλου, πάσας τὰς ἐπιστολάς αἵτινες δυνατὸν νὰ σοὶ σταλῶσι, καὶ

Ζ'. Νὰ γράφῃς καθ' ἑκάστην εἰς σημειωματάριον ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἑκθεσιν ὅλων τῶν πράξεών σου καὶ τῶν χειρονομιῶν τοῦ ἡμερονυκτίου.

Ἄφ' οὗ ἔγραψε τοὺς ἐπιτὰ τούτους ὀδηγητικὸς κανόνας πρὸς χρῆσιν τῆς γυναικὸς του, ὁ πλοίαρχος Γκυνιολὲ προσέθηκε διὰ τῆς ὠραιοτέρας γραφῆς του : «Μὴ σ' ἐμποδίσῃ οὐδέν, ὦ γυναῖκά μου, διὰ ν' ἀκολουθήσῃς τὸν κανονισμόν τοῦτον, διότι ἡ ἐλαχίστη ἀπὸ μέρους σου παράβασις θὰ μὲ καθίστα τὸν δυστυχεστάτον τῶν ἀνθρώπων. Πίστευσον εἰς τὴν πειρὰν μου, ὡς γέροντος ναυτικοῦ ἀπὸ τὰ διὰ τέσσαρας χεῖρας μουσικὰ τεμάχια ἀρχίζου, καὶ μὲ τοὺς μικροὺς ὀμοῦ εἰς τὰς δένδροστοιχίας τοῦ κήπου περιπάτους τελειοῦν. Θὰ προστίμων δὲ νὰ ἤνοιγον τὴν κοιλίαν μου διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς, κατὰ τὴν Ἰαπωνικὴν μέθοδον, παρὰ νὰ ὑπέφερον τοιαύτην προσβολήν.»

Ἡ κυρία Γκυνιολὲ ἔλαβε τὸν μικρὸν χάρτην πολὺ εὐχαρίστως, τὸν ἀνέγνωσε, καὶ πάλιν τὸν ἀνέγνωσε, τὸν ἔμαθεν ἀπὸ στήθους καὶ θέτουσα αὐτὸν ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς :

— Βεβαιώθητι, φίλε μου, ὅτι θ' ἀκολουθήσω τὴν συνταγὴν σου μὲ τὴν κατὰ γράμμα ἀκριβείαν γυναικὸς, ἥτις οὐδέποτε θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ καθήκοντός της.

Μετὰ εικοσιτέσσαρας ὥρας, ὁ πλοίαρχος Γκυνιολὲ ἀνεχώρει ἀπὸ τοῦ ὄρου τῆς Βρέστης, ἐπιβαίνων τοῦ Σ α Ὑ ρ ο υ . . . Καὶ ἐν ὄσῳ ἡ γῆ ἦτο ὄρατὴ, ἔπεμπε πληθὺν ἀσπασμῶν πρὸς τὸν ὀρίζοντα! . . .

Ἡ χαριστάτη κυρία Γκυνιολὲ εὐρίσκετο ἀπὸ ἐξ ἤδη ἐβδομάδων εἰς τῆς θείας της, ἐνθα καθ' ὑπερβολὴν ἐφαίνετο ὅτι νύχαριστεῖτο. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ἐπανερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔγραφε τὴν ἡμερησίαν ἐκθεσίαν της εἰς δύο διάφορα σημειωματάρια.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου σημειωματαρίου εἶχε γράψῃ: Τὸ σημειωματάριόν μου· ἐπὶ τοῦ ἄλλου: Σημειωματάριον τοῦ συζύγου μου. Ἡ κυρία Γκυνιολὲ ἦτο προνοητικὴ γυνή, καὶ ἐκράτει διπλᾶ τὰ γραφόμενά της . . .

Ἴδου δείγματα τινὰ τῶν δύο τούτων σημειωματαρίων εἰς ἄτινα καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἔγραφε.

«Σημειωματάριον τοῦ συζύγου μου.—25 Μαΐου.—Ἡ θεία μου ἤλθε σήμερον τὴν πρωτὴν εἰς προὔπαντησίαν μου εἰς τὸν σταθμόν. Ὑποδοχὴ λίαν ἐγκάρδιος. Ὁμιλήσαμεν ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ συζύγου μου. Ἡ θεία μου μ' ἠρώτησεν: «Εἶσαι εὐτυχῆς, φιλότατη μου;» τῇ ἀπεκρίθην: «ὦ! εὐτυχεστάτη, θεία μου!» Ἐκοιμήθην καὶ εἶδον κατ' ὄναρ τὸν Γκυνιολέ.»

«Σημειωματάριόν μου.—Αὐθημερόν.—Ὁ ἐξάδελφός μου ἤλθε μὲ τὴν θείαν μου εἰς τὸν σταθμόν. . . . Εἶχα νὰ τὸν ἰδῶ τέσσαρα ἔτη! . . . Πόσον ἐμεγάλωσε, τί ὥραϊός 'ποῦ ἔγινε, τί κομψός, καὶ τί εὐφυής! . . . Ἐφιλήθημεν πλειστάκις κατὰ συνέχειαν καὶ ἐκάστην φορὰν ἠσθανόμην ὡς ῥίγος ἡδονῆς νὰ διατρέχῃ ὅλον τὸ σῶμά μου μέχρι τῶν μαλλίων μου! . . . Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ βαρυνθῶ εἰς τῆς θείας μου!»

«Σημειωματάριον τοῦ συζύγου μου.—1 Ἰουνίου.—Πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς τὸν σύζυγόν μου . . . Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐφάγαμεν πεπόνι . . . Ἦναγκάσθην ν' ἀφήσω τὴν θείαν μου ἐπὶ ἑπτὰ λεπτὰ καὶ μισό, δι' ὃ παρέβην σπουδαίως τὸν ὁδηγόν μου . . . Ἐλπίζω ὅτι ὁ κ. Γκυνιολὲ θὰ μὲ συγχωρήσῃ διὰ τὴν ἀκουσίαν ταύτην παρβασιν.»

«Σημειωματάριόν μου.—Αὐθημερόν.—Εἶπα εἰς τὸν ὥραϊον ἐξάδελφόν μου. «Ἀκουσε, δὲν εἰμπορῶ, ὄχι, δὲν εἰμπορῶ. Ὁρκίσθην νὰ τηρήσω ἓνα ὁδηγὸν ὅστις ἀντιβαίνει εἰς ὅ,τι μοὶ ζητεῖς . . .» Τότε ἔπεσε γονυπετὴς ἔμπροσθέν μου, μοὶ ἐφίλησε τὰς χεῖρας, μὲ ἰκέτευσε . . . Τί ἔπρεπε νὰ κάμω; Τῷ ἔδειξα τὸν ὁδηγόν μου ὅστις μοὶ ἀπαγορεύει νὰ ὀμιλῶ ἐν ταξιδίῳ εἰς ἄλλα πρόσωπα ἐκτὸς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ σιδηροδρόμου. Τοῦτο τὸν ἔκαμε ν' ἀγοράσῃ παρευ-

θὺς πῖλον ὑπαλλήλου σιδηροδρόμου. Τὸν φορεῖ καθ' ἑκάστην, καὶ τότε ἡ ἑλαφρονθεισα συνειδήσις μου μοὶ ἐπιτρέπει νὰ ὀμιλῶ μετ' αὐτοῦ ἐλευθέρως.»

«Σημειωματάριον τοῦ συζύγου μου. — 8 Ἰουλίου. — Σήμερον ἕκαστα μακρὸν περίπικτον εἰς τὸ δάσος μετὰ τὴν θεῖαν μου. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥραϊος. Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν μετὰ πολλὴν χάριν ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων! . . . Ἐταράξαμεν τὴν ἡσυχίαν τριῶν κοσσύφων λουομένων εἰς διαυγῆ ῥύακα.»

«Σημειωματάριον μου. — Αὐθιμερόν. — Ἡ θεία μου κατέστη ἐντελῶς κωφή. Ἐπίσης δὲν βλέπει μακρύτερον τῆς μύτης της, καὶ μετὰ ὑαλιὰ ἀκόμη. . . Τοῦτο ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου καὶ εἰς ἐμὲ νὰ λέγωμεν καὶ νὰ κάμνωμεν ἔμπροσθεν αὐτῆς ὅ, τι θέλομεν. . . . Σημειωτέον ὅτι ἡ θεία μὲς δὲν μᾶς ἀφίνει μόνους οὐδὲ στιγμὴν, τοῦθ' ὅπερ συνάδει μετὰ τὸν ὁδηγόν μου. . . . Προχθὲς τὴν ἐσπέραν ὁ ἐξάδελφός μου καὶ ἐγὼ ἐτραγωδήσαμεν, συνοδευόμενοι μετὰ κλειδοκύμβαλον, τὴν θυφιδίαν τῆς Βαλεντίνης καὶ τοῦ Μαρκελοῦ τῶν Διαμαρτυρομένων. Ὁ Μάρκελος εἶναι, εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο, γέρον στρατιώτης ἐξήκοντα ἐτῶν. Ὅστε βλέπετε ὅτι μένω ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ κανονισμοῦ.

Ὁ ὁδηγός μου μοὶ ἀπαγορεύει νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τῆς κατοικίας ὅπου κατοικεῖ ὁ ἐξάδελφός μου. . . . Ἄφ' οὗ δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑπάγω ἐγὼ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, τότε ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ ἤλθεν εἰς ἐμὲ. . . Ἦτο μεσονύκτιον καὶ ἡμισὴ. . . Εἶμαι ὅμως πολὺ κουρασμένη, διὰ νὰ διηγηθῶ τὴν συνέχαιαν ἀντικαθιστῶ τὴν διήγησίν μου διὰ τῶν κοκκίδων τούτων

«Σημειωματάριον τοῦ συζύγου μου. — 24 Αὐγούστου. — Θεέ μου! Πόσον ἡ θεία μου φέρεται πρὸς ἐμὲ καλῶς! . . . Οὐδέποτε ὁ σύζυγός μου θὰ δυνηθῆ νὰ τῇ ἀποδείξῃ ἀκούοντας τὴν εὐγνωμοσύνην του.»

«Σημειωματάριον μου. — Αὐθιμερόν. — Ἄχ! Θεέ μου! πόσον ὁ ἐξάδελφός μου εἶναι χαριέστατος καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχής! . . .

«Οἱμοὶ! Ὁ Σαῦρος ἐπανέρχεται τὸν προσεχῆ μῆνα. . . Ἐπαναφέρει μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν κ. Γκυνιολέ. . . Χαῖρε, ἐξάδελφέ μου! Χαῖρε, ὁδηγέ μου! . . . »

— Λοιπόν, λέγει ὁ πλοίαρχος Γκυνιολέ ἀσπαζόμενος τὴν σέζυγόν του, ἠκολούθησας πιστῶς τὰς ἐγγράφους συστάσεις μου;

— Κατὰ γράμμα, φίλε μου! Ἄλλως τε, νὰ τὸ ἡμερήσιον σημειωματάριον τὸ ὁποῖον μ' εἶχες ἐμπιστευθῆ! . . .

— Εἶναι τέλειον, φιλιτάτη μου . . . Καὶ εἶπέ μου, πῶς εἶν' ἡθεία σου;

— Πολὺ καλὰ.

— Καὶ ὁ ἐξάδελφος;

— Ὁ ἐξάδελφος! . . . Ποῖος ἐξάδελφος, φίλε μου; . . . Ἄ! ναί, ἀλήθεια, ἐννοεῖς τὸν υἱὸν τῆς θείας μου! . . . Οὔτε τὸν εἶδα διόλου. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι, κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου, εἶχε καταταχθῆ ἐθελοντῆς δι' ἓν ἔτος.

Ἐν Ἀθήναις, Ἀπρίλιος 1884.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

Τῇ Κυρίᾳ Ζωῇ Ε. Βαλτατζῆ.

Τί ζητεῖς τὸ ὄνομά μου καὶ τοὺς στίχους μου, φιλιτάτη
ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χαρτίου;

Ἐχ' ἡ μνήμη σου ἀνάγκην, ἵνα μὲ διαφυλάττη,
ἐξωτερικοῦ σημείου;

Κάκιστα αὐτὰ τὰ φύλλα μὲ τὰς πλάκας ὁμοιάζουν
εἰς τὰ μνήματα τὰ κρῦα.

Γράμματα καλὰ ἐπάνω, τεθνεῶτας πλὴν σκεπάζουν
κάτω λήθη καὶ σκοτία.

Μὴ εἰς τοῦ λευκώματός σου, ὄχι φίλη, μὴ μὲ θάψης
τὸ κοινὸν νεκροταφεῖον.

Ἄν προστάζετ' ἡ καρδία, ἐκεῖ θέλω νὰ μ' ἐγγράψης
διὰ διαρκῶν σημείων.

ὦ, μιμήσου με εἰς τοῦτο· τὴν εἰκόνα σου, Ζωή μου
φέρω πάντοτε ἐντός μου.

Ἐπαυσα νὰ σ' ἐνθυμῶμαι — ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοί μου
Σ' ἔχουν πάντοτε ἐμπρός μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΟΣΙΟΥ

(Ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ λευκώματος τῆς Κυρίας Καs
Ζωῆς Ε. Βαλτατζῆ).